

Arrest

nr. 162 926 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BYVOET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2011 is verzoeker het Rijk binnengekomen, in het bezit van een geldig paspoort met een visum type C, voor kort verblijf.

Op 7 maart 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 7 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 80 861 van 8 mei 2012 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 23 juli 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 3 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.07.2012 werd ingediend door :

*M., A. M. A. (R.R.: ...)
nationaliteit: Egypte
geboren te Cairo op (...)1982
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 03 maart 2011 in België verblijft, diverse stappen ondernomen zou hebben om zich naar behoren te integreren, een inburgeringscontract afgesloten heeft (zie inburgeringscontract), als ober gewerkt heeft voor (...) BVBA (zie loonstrookjes (...) BVBA) en een vast contract zou kunnen krijgen bij (...) BVBA zodra hij over een geldig verblijfsstatuut zou beschikken, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene kwam België binnen met een visum kort verblijf afgegeven in het kader van een familiebezoek en geldig van 01 maart 2011 tot 23 maart 2011 voor een verblijfsduur van 7 dagen. Betrokkene diende echter 4 dagen na zijn binnenkomst in België, dus 3 dagen voordat hij België diende te verlaten, een asielaanvraag in. Betrokkene wist vervolgens dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 08 mei 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar 2 maand 1 dag – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat op geen enkele wijze een actueel gevaar zou vormen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester B. stelt dat betrokkene in België bij zijn broer en schoonzus en hun twee kinderen verblijft. M. M. A., de broer van betrokkene, heeft inmiddels de Belgische nationaliteit. Betrokkene zou in grote mate afhankelijk zijn van de financiële hulp en zorg van zijn broer. Ook M. M., de vader van betrokkene, is in België woonachtig en is in het bezit van een C-kaart. De raadsheer haalt aan dat het verplicht terugkeren naar het land van herkomst om de aanvraag in te dienen dan ook een schending zou zijn van het recht op een gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden

gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Er wordt ook helemaal niet met bewijsstukken gestaafd dat betrokkene effectief in grote mate financieel afhankelijk zou zijn van zijn broer.

De raadsheer verwijst eveneens naar het feit dat betrokkene niet terecht kan bij zijn moeder in Egypte. Hij zou daar immers niet meer welkom zijn en was er slachtoffer van fysiek geweld van de nieuwe man van zijn moeder. Hierbuiten beschikt verzoeker over niemand meer in zijn land van herkomst zodat hij aldaar geen gezinsleven kan opstarten. Evenmin is het verantwoord om te verwachten van de familieleden van verzoeker om terug te gaan naar Egypte, vooral gezien de Belgische nationaliteit van de broer en gezien de politieke situatie in Egypte. We merken in dit verband op dat de broer van betrokkene reeds een dertiental jaar in België woonachtig is en dat de vader ook reeds in 2005 naar België kwam (dit trouwens ook met een visum kort verblijf in het kader van een familiebezoek aan zoon M. M. A.). Betrokkene zelf kwam pas in maart 2011 in België aan, hij heeft dus vele jaren in Egypte gewoond zonder zijn broer en zijn vader en is inmiddels een volwassen man waardoor we redelijkerwijze kunnen veronderstellen dat betrokkene zich tenminste tijdelijk kan redden in Egypte om aldaar de aanvraag tot machtiging in te dienen via de reguliere weg.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid was/is om de aanvraag om machtiging tot verblijf in dienen via de Belgische ambassade in Egypte.

Door dit niet te doen werd gesteld dat het verzoek tot regularisatie onontvankelijk was.

Terwijl vastgesteld dient te worden dat in casu sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die het verantwoorden dat de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging door verzoeker wordt ingediend in België.

Aangezien niet ontkend kan worden dat de situatie in Egypte voor het ogenblik zeer explosief is, in die mate dat het bijzonder moeilijk is voor verzoeker om terug te keren naar Egypte om daar alsnog zijn aanvraag in te dienen.

De recente ontwikkelingen vertonen voorlopig geen beterschap.

a.

In kwestie verwijst verzoeker naar de resolutie van het Europees Parlement van 14 maart 2013 over de situatie in Egypte (zie stuk 4).

In deze resolutie wordt onder meer melding gemaakt van een diepe bezorgdheid over de toenemende interne verdeeldheid in de Egyptische samenleving en de aanhoudende gewelddadige incidenten. Verder worden de Egyptische autoriteiten eraan herinnerd dat hun taak is om de veiligheid en orde in het land te herstellen en te handhaven.

Verder wordt ook ten eerste betreurd het aantal mensenlevens en het groot aantal gewonden gedurende de recente ongeregeldeheden.

Terecht stelt verzoeker dat het voor hem op dit ogenblik zeer moeilijk is om een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in te dienen in Egypte, hetgeen bovendien bevestigd wordt door de uiterste bezorgdheid van de Europese Unie inzake de huidige situatie in Egypte.

Nu zelfs de Europese Unie zich ernstige zorgen maakt over de situatie van Egypte, is er op zijn minst sprake van een buitengewone omstandigheid welke verantwoord dat verzoeker de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België heeft ingediend.

b.

Verder kan verwezen worden naar de recente opstanden die hebben plaatsgevonden op 30.06.2013 in het kader van het protest tegen president Mursi, demonstratie waarbij verschillende doden zijn gevallen. (Stuk 5)

In deze omstandigheden kan moeilijk voorgehouden worden dat er in hoofde van verzoeker geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die verantwoorden dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging wordt ingediend in België.

Verzoeker was bovendien actief als muzikant, zoals hij gesteld heeft in zijn verhoor voor het CGVS, in Egypte en kwam hierdoor ook reeds in aanmerking met de moslimbroeders zodat hij eveneens gevisieerd zal worden op het ogenblik van terugkeer.

Terecht wordt dan ook gesteld dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoeker stelt dan ook dat het ingediende verzoek tot regularisatie wel degelijk ontvankelijk is en dat ook ten gronde kennis genomen dient te worden van het ingediende verzoekschrift tot regularisatie.

C.

Voor wat betreft de gegrondheid kan dan ook verwezen worden naar de uiteenzetting welke werd geformuleerd in het verzoek tot regularisatie en dewelke integraal hernomen kan worden in onderhavige procedure.”

2.2 Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu is de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Verzoeker meent dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Hij verwijst naar de zeer explosieve situatie in Egypte en een resolutie van het Europees Parlement van 14 maart 2013 over de situatie in Egypte. Verder verwijst verzoeker naar de recente opstanden die hebben plaatsgevonden op 30 juni 2013.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker pas voor het eerst in het kader van huidig beroep aanvoert dat in het land van herkomst, zijnde Egypte, de situatie explosief is en dat dit een buitengewone omstandigheid is. Verweerder werpt terecht op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De bestreden beslissing is genomen op 3 juni 2013. Verweerder kan bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de recente politieke ontwikkelingen in Egypte, waaronder de resolutie van 14 maart 2013 en de gebeurtenissen van 30 juni 2013.

Verzoeker stelt dat hij als muzikant actief was en thans hierdoor vreest geïsoleerd te worden door de moslimbroeders in Egypte.

Zoals reeds gesteld, kwam het aan verzoeker toe om in zijn aanvraag op duidelijke wijze aan te geven welke buitengewone omstandigheden hem verhinderden om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst en hiertoe de nodige stavingstukken aan te brengen. In de aanvraag van 23 juli 2012 heeft verzoeker evenwel met geen woord gerept over deze vrees. Verweerder kon geen rekening houden met gegevens die verzoeker zelf niet nuttig genoeg achtte om op te nemen in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd.

Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting in het verzoek tot regularisatie voor wat de gegrondheid van de aanvraag betreft. Verzoeker gaat evenwel er aan voorbij dat zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard, wat betekent dat geen buitengewone omstandigheden werden aangenomen om de aanvraag in België en niet zoals de gewone procedure het voorschrijft, vanuit het buitenland, in te dienen. De verzoeker lijkt niet te begrijpen dat er een onderscheid bestaat tussen de onontvankelijkheid van de aanvraag en de eventuele gegrondheid van de aanvraag. In zijn betoog licht verzoeker nergens toe waarom de door hem ingeroepen elementen in weerwil van de beoordeling van de verweerder, in zijne hoofde een buitengewone omstandigheid zou uitmaken, m.a.w. waarom dit hem zou beletten om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Met zijn betoog toont de verzoeker derhalve niet aan dat het standpunt van verweerder zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. In elk geval weze nogmaals benadrukt dat de verweerder zich niet over de grond van de aanvraag diende uit te spreken nu hij deze aanvraag onontvankelijk verklaarde. Er diende in de bestreden beslissing dan ook niet te worden gemotiveerd waarom de elementen ten gronde al dan niet voldoende zijn om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN